עין משפמ נר מצוה

מעס"ק כלכס י ועיין נשיה:

ד ב ג ד מיי' פ"ג מהל' גירושין הליא סמג עבין נ פושים אסים סיי קלח סעיף ח:

הנהות הב"ח (א) גם' אלא מסא כילד לשמן כציל וחיכת דהגן נמחק: (ג) שם לשם השם : (ג) שם ושמע קול סופרים מקרין איש פלוני מגרשאת פלוני': (ד) רש"י דיה לשם השם לנחת רוח רנומ . כיב להו היינו לשם ניחוח וכן מכוחר לקמן דף מו ע"ב וריל שכוח פוא מה רוח כו' מה לאו לגירושין עומדת . ואפי' זיכחה שא"כ לשם ניהוח שלריך לשהוט עבור נחת רוח וקיל:

> גליון הש"ם גמ' כל העושה על דעת כאשונה . לקמן דף מא ע"ב שכת דף נא ע"א : תום' ד"ה סהם וכו' אלא שלה השמשט . עיין נחשונת הרים הלשקר כיי פח:

כיא דסתם לגט יהא סתמא פסול משום דסתם

ב"ל לליל בסוף שחינים לשם

דף מובעי לן אי בעבודה אחת תכן או בשתי עבודות ועבודה אחת שימה מקובצת היינו כדפירש הקונטרס ויש ליישב ל] אלא מהא כיצד לשמן כו' וא'ת והמקשה דאפילו אם תימלי לומר לשם פסח וסתמא פסול [אפ"ה] אין לריך לדבר על דעתך דלעילם יעמוד לשם פפח וי'ם דמחני' לבודות כמו בשחימה וקבלה ששחם לשם פסח וסבל לשם שלמים לשמו דמתני' כדפ"ה לקמן דאי בשתי שבודות הייני רישא או קאמר כרפיה לקמן דליכא למימר דעשה כל העבודות שלא לשמן סני אלא ע"כ או או קאמר וא"כ סיפא דקתני לשמו ושלא לשמו ר"ל בעבודה אחת ששחם לשם שלמים שלמים וא'כ הדרא קושיא לדוכתיה וי'ל דמשחימה פר

בא בייי פד מפלי (אם לאו יהא נדבה. אע"ג דבפ"ק דר"ה (דף ו.) דריש ליה לענין נדר פוא. דהא כאשר נדרת כתיב ויש חילות בין נדר לנדבה כלר

ר"י אי קטן יש לו מחשבה וכו' ופי'

בקונטרם כגון בשחיטת קדשים דיליף

ברים זבחים דבעי לשמה ושחט קטן

עולה לשמה מי הוי כוונה או לא הא

משחע הכא דמסתמא נמי כשר ואינו פסול עד שיכוין שלא לשמן] ויעל

דסתמא דקטן גרע דאין לו דעת

להבין שהן קדשים וסבור שהן חולין

והוה ליה מתעסק ופסול כדאמר

בפרק בית שמאי (נקמן דף מו:) לשם

חולין כשירין משום חולין פסולה והאי

קטן אפילו אומר יודע אני שהן

קדשים ולשמן אני מתכנין מיבעיא לן

אי כוונהו כוונה או דילמא לא מהני

אם אין מעשיו מוכיחין: כתם אשה

תחת בעלה מכל מקום לאו להתגרש

בגט זה שומדת וגם אם לא ירלה הבעל לא יגרשנה "אלא שלא תשמשנו

ומתוך האמילתאמיתרנא מהשמקשים

בסוף פרק שני דגיטין (דף כג.) דאמר

עובד כוכבים אדעתה דנפשיה עביד

ואיט כשר לכתוב את הגט ובפ׳

שני דעבודה זרה (דף כו:)

אמרי׳ ימול ארמאי ואל ימול כותי

משום דכותי מתכוין לשם הר גריזים

[והתם כמי] בעיכן לשמה כדדרשיכן

(שם דף כז.) מלה' המול (ימול) ואפי'

הכי מכשריכן ארמאי דיש לחלק בין

גט למילה כמו שמחלק כאן בין זבחים

אשה לאו לגירושין קיימא ולכך נמי

[בעובר כוכבים] פסול אע"ג דעביד

סתם אבל מילה סתמא לבמה קיימא

כמו זבחים הילכך עובד כוכבים כשר

אע"ג דעביד סתס: הא לשם

פסח וסתמא כשר . פי׳ בקונטרם דן

דסוף שחיטה סתמא אישתחיט ותימה

כיון דאמר בתחילת שחיטה לשם פסח

"וכי כל שעה יש לו לדבר עד שיגמר

שחיטתו ונראה לפרש דבשתי עבודות

איירי כגון דשחים לשם פכח וקיבל

סתם ומיהו בפרק תמיד נשחט (פסחים

נדר הוא אלא אם כמה שנדרת עשית יהא נדר ואם לא נדבה יהא ונדבה מי שרי לשנויי בה אמר ליה רבינא לרב פפא לא חוית גבן באורתא בתחומא בי הרמך דרמי רבא מילי מעלייתא אהדדי ושני להו מאי מילי מעלייתא. תנן כל הובחים שנובחו שלא לשמוכו'מעמא דשלא לשמן הא "סתמא עלו נמי לבעלים לשם חובה אלמא סתמא נמי כלשמן דמי ורמינהי *יכל הגם שנכתב שלא לשם אשה פסול 'וסתמא נמי פסול, ושני זבחים בסתם לשמן עומדין אשה בסתמא לאו לגירושין עומרת-וזבחים בסתמא כשירין מנלן אילימא מהא דתנן כל הזבחים שנובחו שלא לשמן כו' ולא קתני שלא נזבחו לשמן גבי גם נמי הקתני כל הגם שנכתב שלא לשם אשה פסול ולא קתני שלא נכתב לשם אשה פסול אלא מהא או (א) *דתנן כיצד לשמן ושלא לשמן לשם פסח ולשם שלמים מעמא דאמר לשם פסח ולשם שלמים הא לשם פסח וסתמא כשר אלמא סתמן כלשמן דמי דילמא שאני התם דאמר °כל העושה על דעת ראשונה הוא עושה אלא מסיפא שלא לשמן ולשמן לשם שלמים ולשם פסח מעמא דאמר לשם שלמים ולשם פסח הא סתמא ולשם פסח כשר דילמא שאני התם דאמר *יוכיח סופו על תחילתו אי נמי איידי דתנא לשמן ושלא לשמן תנא נמי שלא לשמן ולשמן אלא מהא *לשם ששה דברים הזבח נזבח לשם זבח לשם זוכח לשם(י) שם לשם אשים לשם ריח לשם ניחוח והחמאת ואשם לשם חמא א"ר יוםי אף מי שלא היה בלבו לשם אחת מכל אלו כשר שתנאי בית דין הוא אתנו בית דין דלא לימא לשמו דילמא אתי למימר שלא לשמו ואי סלקא דעתך סתמא פסול קיימי בית דין ומתני מילתא דמיפסיל ביה וגבי גם דסתמא פסול מנלו אילימא מהא דתנו *היה עובר בשוק ושמע (ג) סופרים מקרין איש פלוני גירש פלונית ממקום פלוני ואמר זה שמי וזה שם אשתי פסול לגרש בו דילמא כדרב פפא דאמר *רב פפא הכא בסופרים העשויין להתלמד עסקינן ולא

איכתוב לשום כריתות כלל אלא מהא כל שנה אלא שבתחילת שחיטה יאמר דאהינ דבכל עבודה שעושה כל השחימה לשם בחימת פסח: ועבודה יש לו לפרש לשם שפח והשתא לפי ארענו בית דין דלא לימא לשמה דילמא אתי למימר שלא לשמה . בבמעתא קמייתא דגיטין (דף ג.) דמפרש דלכך לא תיקנו לומר בפני נכתב לשמה למ"ד לפי שאין בקיאין לשמה משום דאי מפשת ליה לדיבורא אתי למינזייה לא הוי מלי למימר דילמא אתי למימר שלא לשמה דמי הוא שוטה כל כך שנותן גט לאשה זו שנכתב לשמה והוא אומר שלשם אחרת נכתב אבל אדם השוחט קרבן פטמים שטועה וסבור שהוא קרבן אחר וכן המקבל ומוליך וזורק: ") קיימי בים דין ומתני כו'. יש תימה למה לו להאריך כל זה הא בהדיא אמר סתמא כשר ונראה לפרש דמי שלא היה בלבו היינו שלא אמר בהדיא לשם אחד הן מכל אנו אבל חישב בלבו למה שדינו להיות הא סתמא פסול **) להכי [דייק] מתנאי בית דין וכי מחט בית דין דלא לימא בהדיא ובמחשבה סגי ושמא אתי לידי פסול שלא יחשב כלל וישחוט סתמא ויפסל:

בסופרים העשויין להתלמד עסקיע . ואפילו למאן דאמר בפרק קמא דעירובין (דף ינ.) גבי מגילת סוטה

דמוחקין אותה מן החורה אף על גב דבעינן לשמה ואף על גב ") עיין צ"ק "") וע" רש"ק דחורה

בל מאחר דלא שייך לאחר שחיטה הכא דריש מפשטיה דקרא - דאמר הרי שלי ונדבה הרי זו: אם כמה שנדרם עשים . שעבד דמשמע דקרי ליה לנדר נדבה: זברות בסתם לשמן הן שמדין. עבודותיה לשמה: יכא נדר. ויעלה זה לנדרך: ואם לאו יכא ואינו פסול עד שיטין שלא לשמן [וא"ת בפ"ק דחולין (דף יבי) בעי לנדבה . כאילו התנדבת לזה נדבה אחרת ולא לשם הראשונה:

ונדבה מי שרי לשנויי בה . וכיון דרחמנא קרייה נדבה מי שרי לשטיי בה הא אמריכן בפ' שני (נקמן ד' כם:) אסור לחשב בקדשים ויליף מקרא דלא יחשב והכי מידרש קרא אם מולא שפתיך תשמור ועשית אז יהיה כדר אשר נדרת ואם לאו נדבה : (מפי השמועה במנחות עד כאן) : לא הוים נכן באורפה בפסומה . כלומר חבל על שלא היית אמש בשבת אללנו נישין כד בתוך התחום שתוכל לבא לבית נישין כד המדרש ולשמוע : כי מרמך . שם מקום: ושני לפו . ופירקן: שלא לשמן . משמע דעקר שמייהו בהדיה : שלה לשם השם. החשה הוחת שנכתב לשום אחרת ששמה כשם זו פסול דכתיב וכתב לה לשמה: וססמם נמי פסול . כגון אם כתבו הסופר [סתם] לשם לאה שיהא מזומן לכשיבא אדם אללו ששמו ושם אשתו (שוין) כן לקמן יג. ספחים נם. ויתננו לו ולקמן מפרש מנלן ממתני' דסתם פסול: ושני. ותרין רבא גופיה דרמינהו אהדדי : בסתמן לשמן שומדין. הילכך כל כמה דלח עקר שמייהו בהדיא הוו לשמן: מכלן. 'ממתני' היכי שמע ליה רבא דתיקשה ליה : שנובחו שלא לשמן . משמע דחיקשי ליה לרבא דעקר שמן מהן : שלא נוכחו לשמן . משמע שלא הזכיר שמן עלייהו דהיינו [גיפין פו. נדרים פה. משמע שלא הזכיר שמן שלייהו דהיינו [גיפין פו. נדרים פה סהמח: שנכסב שלם לשם חשב זו . משמע שנכתב לשם אחרת בפירוש: כילד לשמן כו' . מתני' היא: לשם פסח ולשם שלמים. כך חישב עליו: 'לקמן מו:

סא לשם פסק וסקמא . שלא חישב אחריו לשם שלמים כשר ואמ"ג דסוף שחיטה סחמה הישתחיט: פלמה סתמן כלשמן דמי . דחי כשלח לשמו דמי הויא ליה כאילו אמר לשם פסח ולשם שלמים : על דעם [ראשונה . אבל] היכא דשחמיה כוליה סתמא

פסק . תחילה שחטה סתם וסופה לשם פסח כשר ולא מיפסיל משום גישין כד. תחילתה אלמא סתמא כלשמן : א"נ אידי כו׳ . כלומר לעולם לא תידוק מיניה הא סתמא ולשם פסח כשר [שם:] דלעולם אימא לך פסול דסתמא כשלא לשמו והאי דקתני לשם שלמים איידי דפרים בלשמן ולא לשמן לשם

שלמים דהתם דווקא הוא דאילו סחמא

אימא לך דפסול: כא ססמא [ולשם]

הוי כשר דעל דעת ראשונה הוא עושה פריש נמי תנא דמתני' בשלא לשמו ולשמו לשם שלמים ולשם פסח ולאו דווקא דה"ה לסתמא ולשם פסח דמיפסל בתחילת שחיטה: לשם ששם דברים. משנה בפרק ב"ש ומקראי יליף להו : לשם זבח . לשם מה שהוקדש : לשם זובח . שיתכפר בו בעליו ולא שיתכפר בו אחר: לשם (ד) שם. (לנחת רוח) להקב"ה ס"א ל"נ שאמר ("ונעשה רנונו): לשם אשים . להקטירם ולא לעשוחם כלי סיא והיה השום על המזכח קרבוניי"ם בלע"ז : לשם ריח . לאפוקי איברים שללאן והעלן דשוב חין בהן ריח והכי מפרש להו החם : לשם ניחוח . לשם הנחת רוח להקב"ה שאמר ונעשה רלונו: שלא סים כלבו . לשמו אלא סתם ולא הזכיר אחד מאלה: שמנאי בים דין הוא. שישחפו סתם ולא יזכירו בשחיטתן לשמו כדמפרש טעמא ואזיל אתנו ב"ד דלא לימא לשמן כו': וגבי גם דססמא פסול מנא ליה. כלומר היכי שמע ליה רבא ממתני' דגיטין דפסול דתיקשה ליה ורמינהי אהדדי : מקרין. את התלמידין שמלמדין אותן לכתוב טופסי גיטין: דלא איכחוב לשם כריתום כלל . אבל היכא דאיכתב בן לשם כריתות שיהא מזומן

לו לכשיודמן לו "מגרש ששמו ושם השתו גן שוין בו כשר: וכמלך

ואוכ הדרך קישיא "ל"ן צ'ן איש ישין המניט ליהול שנה בשים וישור המניט וישוני להכי היה האדר קישיא במני להמניט של "ל"ן צ'ן איש ישין המניט ליהול שנה במניט להיה לשמו שלא לשמו בשהיםה ששהם מימן ראשון לשם פתח וכני לים שלמים ולהכי דייק הא לשם פתח ומתם אל לישו שלא לשמו בשהיםה ששהם מימן במי להיה לי להזכר לשם פתה תים מוך תידצו דמשהיפה פריך המשמע ליד צריך לעשור ולשר לשם פתח מים מוך תידצו דמשהיפה פריך המשמע ליד עריק האלשה מתמא כל שמן במי בשהיםה ששהם מימן ב' לשם שלמים ולכך דייק הא לשם פתח ומתמא כשר אלמא מתמא כלשמן דמי דאי כשלא לשמן דמי דאי צלובות לעולם לשם פתח ומים בל מימן ומימן היד ע"א לשמע ע"ר ב"ל שמו שלא היה בלבו היום שלא היה ביכר וירוע לשומעיו אם היה בלבו לכד ותיונו (דשני) ודשהם! בשתימה כלומר שלא נדר בשפתיו מה שהשב בלבו והא דפריד באמר ל"ל שלא היה ביכר וירוע לשומעיו אם היה בלבו לכד ותיונו (דשני) ודשהם! בשתימה כלומר שלא בדר בשפתיו מה שהשב בלבו והא דפריד

ביי כניק סיכח שמעיב